

Bir Öyküm Var

Mete AKYOL

Talas Amerikan Ortaokulu'nun batıya dönük yüzünü çevreleyen bahçenin en uç noktasından, Kayseri Ovası'na tepeden ve yanı başındaki Ali Dağ'a eteklerinden bakan irice bir kaya tortusunun adıdır, "Kayabaşı".

On kilometre ötedeki Kayseri bu noktadan, kent bacalarından havalanan dumandan ve kent sokaklarından kalkan tozdan oluşan bir kir bulutunun altında görülür. O bulutun üstünde ve ötelinde ise Yılanlıdağ, kendine özgü bir görkemle dikleşir.

Günün dinlenmeye hazırlandığı saatlerde Yılanlıdağ, arkasında batmakta olan güneşin oluşturduğu kızılın da kızılı bir perdenin önündeki simsiyah ağırlığı ve Kayseri'nin günlük bulutu üstündeki uçarcasına hafifliğiyle, bir mitoloji sahnesi görünümüne dönüşür.

Bu tabloda, bir kentin yorgunluğunun ve bir günün son ışıklarının renklerinin derinliklerinde, bir anne avuç içinin başlarda dolaşan sıcaklığının özlemi gizlidir, yanaklara bastırılan bir baba yanağının, akşama değin fırçalaşmış sakal uçlarının batışları aranmaktadır, bir ablanın, bir kardeşin sesine ya da bir annenin, "Yemek hazır çocuklar." çağrısına kulak uzatılmaktadır.

Bu özelemleri duyumsayabilmek, bu sesleri duyabilmek için o tabloyu ancak, Kayabaşı'ndan seyretmek gerekir ve... seyreden kişinin de kesinlikle "Biz" olması gerekir...

O "Biz"i de tanıtayım:

"Biz", Ali'yiz, Ahmet'iz, Bedri'yiz, Cengiz'iz, Cem'iz, Demir'iz, İstifan'ız, Engin'iz, Faruk'uz, Güngör'üz, Manuel'iz, taaa , Ünver'den, Zeki'ye kadar biz, biziz...

Bizi biz yapan ortak özelliğimiz, nüfus kağıtlarımızdan kaynaklanan o küçücük yaşlarımız yanı sıra, yanaklarımızdan süzülen o önleyemediğimiz göz yaşlarımızdır da. Bir başka ortak özelliğimiz ise, ortak özlemimizdir. Burnumuzun ucunda tüten evimizde bıraktığımız annemizdir, babamızdır, kardeşlerimiz, soframız, annemizin yemeklerinin damaklarımızdaki tadıdır, o

özlemimiz.

İşte biz, bu özlemlerimizi gidermek için buluşurduk Kayabaşı'nda, hemen her gün, güneşin batım saatinde.

Birbirimize bir şey söylemeden giderdik oraya. On dakika önce ayrıldığımız bir sınıf arkadaşımızla on dakika sonra orada karşılaştığımızda ise, bu kez beyaz yalanlar söyleyerek, kocaman birer erkek olduğumuzu kanıtlamaya çabalardık birbirimize:

“Kayseri’yi seyretmeye geldim.” derdik... “Yılanlıdağ’ı seyredeyim istedim.” derdik... “Güneşin batışını seyretmek istedim.” derdik...

Gerçekte tümümüz bilirdik neden gittiğimizi o an, oraya ama... serde erkeklik var ya, annemizin başımızı okşayan elinin sıcaklığını, babamızın yüzümüze batan sakalını duyumsamak ya da evdeki sesleri duymak için o an oraya geldiğimizi birbirimize söylemezdik de, söyleyemezdik de...

***

Adını üç hafta sonra unuttuğum bir sınıf arkadaşım, bir akşamüstü Kayabaşı'nda gözlerini yumruklarıyla sildi ve aynı yumruklarıyla Kayabaşı'nı dövmeyle kalkıştı:

“Ben daha fazla dayanamayacağım.” dedi. “Ben kaçacağım buradan...”

“ Neden kaçacaksın ki ? ”

Öfkesi bir anda yenilgiye dönüştü, yine içini çeke çeke ağlamaya başladı:

“Eve gitmek istiyorum.” dedi. “Evi çok özlüyorum...”

Onun duyumsadıklarını ben de duyumsuyordum, ben de evi özliyordum, ben de eve gitmek istiyordum ama... Ben kaçmayı düşünmüyordum. Çünkü buna cesaret bile edemeyeceğimi biliyordum.

Arkadaşımın boynuna sarıldım, onu yanaklarından öperek avutmaya çalıştım. Gözyaşlarımız birbirine karıştı. Onu avutayım derken kendimi de avutmakta olduğumu anladım.

Onun o gece yatakhane de çok ağladığını biliyorum. Yorganını başına

çekmesi yetmiyor sanki. Başını yastığının altına soktu. Yorganını da yastığının üstüne çekti. Sesinin duyulmasını önleyebilmişti ama, yatağının sarsılmasının önüne geçememişti.

Sabah uyandıığımızda yatağında yoktu o. Arkadaşlardan birkaçı, oynamak için erkenden bahçeye çıkmış olabileceğini sandılar. Ben bir şey söylemedim. Düşündüğümün gerçek olabileceği, beni korkutmaya yetiyordu.

Günler geçti, haftalar geçti, onu her gece düşündüm. kim bilir anne ve babası oğullarının kaçması karşısında ne yapmışlardı? Kim bilir o şimdi ne yapıyordur? Pişman mıdır acaba? Ah, benim adımlı unutmamış olsa da, bir iki satır bir şeyler yazsa bari... Ama soyadımı bilmez ki...

Birkaç hafta sonra, onun yüzünü de, sesini de, hatta adını bile unuttum.

***

Ünlü film yıldızı Cüneyt Arkın, 1973 yılının Temmuz'unda Ürgüp, Göreme'de bir film çekiyordu.

“Gelsene Ürgüp'e abi.” dedi, “hem birkaç gün sohbet ederiz, hem de sen birkaç günlüğüne de olsa, politikadan kurtulmuş olursun...”

O günlerde günlerim değil, saatlerim ve hadi abartayım biraz, dakikalarım bile Bülent Ecevit'ten ayrı geçmiyordu. 1952 yılında başlayan ve asla eskimeyen bir eski dostluğumuz vardı Ecevit'le. CHP'nin genel başkanı olduğu günlerde yanında, her şeyden çok, güvenilir dostlara gereksinimi vardı. Gazeteciliği bir kenara itmedim ama itiraf edeyim, ikinci sıraya ittim. Ve başlattığımız “Karaoğlan” ve “Umudumuz Ecevit” rüzgarıyla o nereye gittiyse, ben de oraya gittim hep. Kimi gün Tunceli'deydik, kimi gün Isparta'daydık. Bir başka gün Giresun'da, iki gün sonra Van'daydık.

Cüneyt Arkın'ın “Gelsene Ürgüp'e, abi” çağrısı, işte o günlerde çölde nefes aldırın bir vaha serinliği gibi geldi bana.

“Hem günlerini boş geçirmez, röportaj da yapabilirsin” dedi. “Küçük Kovboy adlı bir film çekiyoruz Ürgüp'te. Türker İnanoğlu yönetiyor filmi. küçük kovboy rolünde, Türker'in dokuz on yaşlarındaki oğlu İlker oynuyor. Ünlü Fransız sanatçı Pascal Petit de oynuyor. Çok değişik bir konu...”

İlker İnanoğlu'nun da orada olacağını öğrenmek, bu çağrıyı daha da çekici yaptı benim için.

İki ya da üç yıl önce, annesi ünlü sinema oyuncusu Filiz Akın'la röportaj yaparken, programa İlker'i de almak istemiştim.

Filiz Akın bu isteğimi kabul etmişti ama önemli bir uyarıda da bulunmuştu:

“Tanımadığı, hatta sevmediği kişilerle hiç konuşmuyor” dedi. “TV'ye çıkarmadan önce kendini sevdirmeyi başarmalısın ona.”

En çok çikolatayı severmiş İlker. Paket paket çikolata aldım yanıma ve yayın günü Ankara Oteli'ndeki odalarına gittim.

“Merhaba, İlkerciğim” diyorum, merhabama bir merhaba alabilmek için çikolatayı paketinden çıkarıp, ikiye bölüyorum, uzatıyorum, ancak yarım paket çikolata yedikten sonra “merhaba”ma karşılık veriyordu.

O gün öğleden sonra, bu kez abartmıyorum, galiba altı ya da sekiz paket fıstıklı çikolata yedi ve akşam stüdyoya da, elimi bırakmayan bir sevgili dostum olarak geldi. Hatta yönetmene bozuldu, “Hayır, ben Mete Amca'mın yanında oturacağım” diyerek, annesiyle benim aramda kendine bir yer edindi.

Canlı yayın başladı ve tam ortalarına geldiğimizde İlker annesine döndü, sesini alçaltmaya gerek bile görmeden, “Benim çişim geldi” deyiverdi.

Filiz Akın'la birbirimize, çaresizlikle baktık. Öyle ya, altı yedi paket çikolata yiyen İlker, o gün akşama kadar altı yedi bardak da su içmişti elbette.

Filiz Akın hafifçe bir şeyler söyleyerek oğluna biraz kendini tutmasını önerdi ama annesinin bu önerisinden hiç de hoşlanmayan İlker, bu kez bana döndü, daha da yüksek bir sesle “Mete amca benim çişim geldi.” dedi.

Ben de bunu bir “canlı yayın felaketi” olarak değil, son derece doğal karşıladım ve... stüdyodaki bir görevliye dönerek, İlker'e yardımcısı olmasını rica ettim.

İlker biraz sonra döndüğünde, annesine değil de bana teşekkür edince, o an kendimi tutamayıp, seyirciler karşısında nasıl güldüğümü biliyorum. Programdan sonra öğrendim ki, ben seyirciler karşısında kendimi tutamayıp gülmekle kalmamışım, ekran karşısındaki tüm seyirciler de o an benim gülmem karşısında kendilerini tutamamışlar, evlerinde kahkahayı basmışlar.

İlker'le Ürgüp'te karşılaşacağımı öğrenince, o yıl sekiz yaşında olan oğlum Ufuk'u da aldım, onu da götürdüm Ürgüp'e. Çekim aralarında İlker ve oğlum, tahta kılıçlarla birbirleriyle kılıç oynarlarken, Cüneyt Arkın, Türker İnanoğlu ve ben de bir ağaç altında hem soğuk bir şeyler içiyor, hem de dağdan tepeden, Ecevit ve Demirel'den söz edip, konuşuyorduk.

Türker İnanoğlu bir ara, ertesi gün sette çalışma olmayacağını söyledi.

“Tüm çalışanlar bir gün izinli olacaklar yarın” dedi. “Ben de Kayseri'ye gidip gelmeyi düşünüyorum.”

Birden kafamda bir ampul yandı, söndü:

“O zaman ben de oğlumu alayım, Talas'a götüreyim.” dedim. “aklımdan da, gönlümden de çıkmayan okulumu göstermek, gezdirmek isterim oğluma...”

Türker İnanoğlu “Talas” sözcüğünü duyunca birden yerinde doğruldu:

“Senin Talas'la ne ilgin var ki ?” diye sordu. “Talaslı mısın yoksa ?”

“Talaslıyım ama doğma Talaslı değil, sonradan olma Talaslıyım” dedim. “TOrtaokulu orada okudum da... O okulumu göstermek istiyorum oğluma.”

Türker İnanoğlu yerinden kalktı, geldi, tam önümde durdu:

“Sen yoksa Talas Amerikan Koleji'nde mi okudun?” diye sordu merakla.

“Evet ama biz Kolej demiyoruz da Talas Amerikan Ortaokulu diyoruz... hazırlık sınıfı dahil tam dört yıl okudum orada...”

Türker İnanoğlu'nun gözleri doldu bir anda:

“Ben de o okuldanım” dedi. “Ama ben dört yıl değil, ancak dört gün okuyabildim orada... sonra...”

“Evet, sonra?...”

“Kaçtım işte, canım... Dört gün zor dayandım, kaçtım.”

“Neden?”

“Evi çok özledim” dedi, gözleri daha da doldu.

Ben de kalktım yerimden ve 26 yılın ötesinden baktım Türker'in gözlerine:

“ Kayabaşı'nı anımsıyor musun, Türker?” dedim.

“ Anımsamaz olur muyum?” dedi, dişlerini sıkarak. “ Ah o Kayabaşı denilen yer... ah oradan batan güneş yok mu? Nasıl da kavuruyordu o güneşin batışı insanın yüreğini... Bir dağ vardı karşıda... Kayseri'nin ötesinde... adını unuttum şimdi... Onun arkasında batıyordu...”

“ Yılanlıdağ ”.

Ağızlarımızdan tek sözcük çıkmadan bir süre yalnızca baktık birbirimize...

Sonra aynı yerden, aynı komutu almışçasına, ikimiz de aynı anda sarıldık birbirimize.

Yıllar sonra bir kez daha karıştı gözyaşlarımız birbirine...

İlker de, ufuk da birbirlerine sarılmış ağlayan babalarına büyük bir şaşırılmışlıkla bakıyorlar, önce birbirlerine soruyorlar, sonra Cüneyt Arkın'a soruyorlar, ortada neler olup bittiğini bir türlü öğrenemiyorlar, babalarının durup dururken birbirlerine sarılıp ağlaşmalarına bir türlü anlam veremiyorlardı, o an...